

Sygn. akt I KK 263/22

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **M. B.**

ukaranego za czyn z art. 53 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 września 2022 r.

na posiedzeniu bez udziału stron

w związku z kasacją obrońcy ukaranego

od orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego

z dnia 5 listopada 2021 r., sygn. akt NSL Rep. [...]

z urzędu kwestii właściwości

na podstawie art. 112 pkt 1 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich w
zw. z art. 35 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**stwierdzić swoją niewłaściwość i kasację przekazać do
rozpoznania Izbie Odpowiedzialności Zawodowej Sądu
Najwyższego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 27a § 1 pkt 1 lit. b ustawy o Sądzie Najwyższym do właściwości utworzonej w Sądzie Najwyższym Izby Odpowiedzialności Zawodowej należą m.in. sprawy dyscyplinarne rozpatrywane w związku z postępowaniami dyscyplinarnymi prowadzonymi (m.in.) na podstawie ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich.

Należy zauważyć, że art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022 r., poz.

1259), mający charakter przepisu intertemporalnego, stanowi, że: *„Sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy należące do właściwości Izby Dyscyplinarnej przejmuje i prowadzi Izba Odpowiedzialności Zawodowej”*. Regulacja ta nie obejmuje jednak kwestii odnoszącej się do spraw dyscyplinarnych (z zakresu odpowiedzialności zawodowej), które pod rządami dawnego stanu prawnego należały do właściwości Izby Karnej Sądu Najwyższego. W tym stanie rzeczy, biorąc pod uwagę fakt, że kwestia właściwości ma charakter procesowy, a konsekwencje procesowe wprowadzanej przez ustawę z dnia 9 czerwca 2022 r. zmiany właściwości zostały uregulowane w sposób odrębny jedynie częściowo (wyłącznie w odniesieniu do spraw zawisłych przed znoszoną Izbą Dyscyplinarną) – należało uznać, że zastosowanie znajdzie tutaj ogólna zasada prawa procesowego odnosząca się do stosowania regulacji procesowych w czasie, tj. dyrektywa tzw. chwywania spraw w locie przez nowe przepisy procesowe. Zapatrywanie to harmonizuje z regulacją przyjętą przez powołany wyżej art. 8 ust. 2 ustawy nowelizującej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2022 r., sygn. akt I KK 99/22).

W związku z tym, że przedmiotowa sprawa należy do kategorii spraw wymienionych w art. 27a § 1 pkt 1 lit. b ustawy o Sądzie Najwyższym, do których rozpoznania właściwa jest Izba Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego –uwzględniając rozważania przedstawione w poprzednim akapicie – należało orzec jak w postanowieniu.

[as]